

מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת?

גם באמריקה רחבת הידים צר המקום לתמרונים. התמרון „מהלומת בוק 111“, שנערך ביולי-אוגוסט 1963, היה גדול התרגילים מאז מלחמת-העולם. אך לא את הכל יכול היה להקיף. שכן, שטחים מעובדים — סובלים מתנועת סנקים; והתרגיל בוצע כמעט ללא שריון... אך פרט למגרעת „קטנה“ זו היה זה תרגיל ריאליסטי ביותר; ונראה כי הוא מציג באופן נאמן למדי את אופן-פעולתו החזוי של „פיקוד-המהלומה“ האמריקאי, הכוח העיקרי שבידי ארה״ב להתערבות מהירה וממשית בהתלקחויות במרחבים המרוחקים שבעולם (על מסירת „הפיקוד האמריקאי על המזרח-התיכון“ לידי כוח זה — ראה בחוב' קנה' עמ' 40). ממילא לומדים אנו מתיאורו של תמרון זה הרבה גם על הטקטיקה והטכניקה של פעולות-מלחמה ומבצעי-התרגון בזמננו. סקירתנו (עמ' 3) מבוססת על תיאורי התמרון בעתונות הצבאית והכללית של ארה״ב.

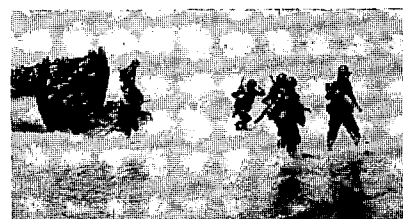
„התקפה — זו אש מהלכת“ — כך נוסחה הגדרת ההתקפה בתקנונה-השרה הצרפתי בין שתי מלחמות-העולם. לכאורה, אין הגדרה נוקבת מזו. אך האמנם חדרה כמות תחושה חצי-אחתית של משמעות האש ומחצה הגובר בלחימה בזמננו, למוחותיהם ה„לכל יותם“ של מפקדים ולוחמים, מתכננים ומאמנים? עתות השלום — וכן פעולות-לחימה בהן לא מופעל מלוא מחץ האש האפשרי כיום — אין ספק שמטשטשות תחושה זו ומטפחות אשלות של „קלות“ תנועה ופעולה בשדה-הקרב, ושל מידת ה„חסינות“ שמקנה התחפרות שטחית של המגן בפני אש התוקף. סקירתו של רס״ג ל. מרחב (עמ' 11) מתבססת על סיכומים סובייטיים חדשים בענין השפעת האש בלחימה — ומשלבת תיאורי התמודדויות-אש קלאסיות מתקופת שתי מלחמות-העולם. לקחה העיקרי פשוט: רק אש המחריבה בפועל את הביצורים, ומשמידה או משתקת את מגיניהם, יכולה לודא התקדמות מוצלחת של גייסות תוקפים.

שתי פנים ל„בעת“. איזה משני הצדדים שבו יקבע יותר? למי שאיפותיה, קמה מפלגה זו לפני 14 שנים, כדי לשמש מוח ויד מכונים, אחידים, לעולם הערבי המפולג והמתפתל במריבותיו. עם זאת, גם היא משקפת עתה בתוכה-פניה את גילויי אופי המסוכסך של עולם זה, שליכודיו משמשים הקדמה לפיצוליו, וגיבוש שהושג בו נראה מתפורר ביד המחויק בו. שיא מאמץ-הליכוד והגיבוש של ה„בעת“ נראה בוועידתו ה„כול-ערבית“ בדמשק, עומק פיצוליו והסתכסכותו נתגלה במאורעות בגדד בנובמבר זה, בהפרש-זמן של שבועות מעטים בלבד לאחר הוועידה. מאמרו של א. סודאי (עמ' 18) מסכם ומנתח את ה„איגרא רמא“ של ה„בעת“ ואת ה„בירא עמיקתא“, כאחד; והוא מציג לפנינו את „סימן השאלה“ המשתמע מהתפתחות זו.

גייסות בעלי אופי „מיוחד“ („קומנדו“, „ריינג'רים“ ודומיהם) — כפולרי טבע הנם: הם מיועדים הן למבצעי-תעלולים „מיוחדים“, „עקיפני-גישה“ והן ללחימה ישירה ו„פשוטה“ (כאמרתו של נפוליון: „במלחמה הכל פשוט — אך אף הפשוט ביותר הנו קשה מאוד“). בקטעי-זכרונות שבחוברת זו (עמ' 27) מופיעות הפעם אותן יחידות „ריינג'רים“ אמריקאיות (שכבר סופר על מבצעי הפשיטה וההסתננות הנועזים שלהן — „צקלון“, מס' 93 ומס' 96) בהסתערות „פשוטה“ מהים לחוף. והלקת — משולש: מבצע אמפיבי; אופיה ופעלה של יחידה „מיוחדת“; הליכי קרב-בעיר. קטע-ההמשך — באחת החוברות הקרובות — יעסוק בקרב-רגלים בטנקים מסתערים. תיאורי-לחימה אלה פותחים סדרה של פרשות-קרב, אותן מתכוננת המערכת לכלול באופן קבוע בחוברות „מערכות“ הבאות.

אם יש כיום בעולם חיל רבתי-כליתי ומרובה-מקצועות כמורה קיצונית — הרי ודאי שזהו „צבא-הצני“ (ה„מארינס“) של ארה״ב. צבא זה אינו מסתפק בשני התחומים הנשמעים מהצירוף „צבא-הצני“ — אלא מקיים אף זרוע-אוויר משלו. כיצד יכול היה חיל כזה להגיע לרמת-האימון המובהקת, שגם בגללה נודע שמו ברבים? המפתחות לחשובה כלולים בסקירתו השניה (עמ' 32) של סא״ל ע. שקד (הראשונה — על מסגרתו ויסודותיו של ה„מארינס“ — הופיעה ב„מערכות“ קנ״ד). ליתר-ירושה, יצוין כי אפילו צבא ארה״ב — המקובל כאחד מגדולי מתחריו ומקנאיו של חיל-ה„מארינס“ — החליט זה-עתה להעדיף כמה מיסודות-האימון הנהוגים בחיל זה דוקא...

מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת?